उद्गर्जज्जिह्मजीमूतजनितध्वान्तसन्ततिः ।
स घोराशनिवर्षेण ददाह सपुरं नृपं ॥२५९॥
दग्धप्राण्यङ्गविगलद्वसासृक्स्नेहवाहिनी ।
मयूरचन्द्रकाङ्केव वितस्ता समपद्यत ॥२६०॥
शरणाय प्रविष्टानां भयाच्चक्रधरान्तिकं ।
मुहूर्तान्निरदह्यन्त सहस्राणि शरीरिणां ॥२६१॥
मधुकैटभयोर्मेदः प्रागूर्वोरिव चक्रिणं ।
दग्धानां प्राणिनां तत् तत् तदा सर्वाङ्गमस्पृशत् ॥२६२॥
स्वसा सुश्रवसो नागी रमण्याख्याद्रिगह्वरात् ।
साहायकायाश्मराशीन् समादाय तदा ययौ ॥२६३॥
सा योजनाधिके शेषे मार्गस्यारात् सहोदरं ।
कृतकार्यं निशम्याश्मवर्षं ग्रामेषु तज्जहौ ॥२६४॥
योजनानि ततः पञ्च जाता ग्रामधरा शिला ।
सा रमण्यटवीत्यद्याप्यस्ति स्थूलशिलाविला ॥२६५॥
घोरं जनक्षयं कृत्वा प्रातः सानुशयोऽप्यहिः ।
लोकापवादनिर्विण्णः स्थानमुत्सृज्य तद्ययौ ॥२६६॥
दुग्धाब्धिधवलं तेन सरो दूरगिरौ कृतं ।
अमरेश्वरयात्रायां जनैरद्यापि दृश्यते ॥२६७॥
श्वशुरानुग्रहान्नागीभूतस्यापि द्विजन्मनः ।